

Arrest

nr. 139 834 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de kleinzoon van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar grootmoeder.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z. T. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) te Guchulkali geboren, maar was woonachtig in Grozny. In 1998 werd de (tweede) vrouw van uw enige zoon doodgeschoten door een familielid van haar. Diezelfde nacht vertrok zijn eerste vrouw. Omwille van deze feiten begon uw zoon zwaar te drinken en sloeg hij zijn kinderen. Omwille van dit gedrag nam u de voogdij van zijn kinderen, Z. R. (...) (ov (...)), Z. M. (...) (ov (...)) en Z. K. (...) (ov (...)) op u en dreigde ermee naar te rechtbank de stappen indien uw zoon zijn gedrag niet zou beteren. In 2004 vertrok uw zoon en bleef u met de kleinkinderen achter. Na 2 jaar vielen gemaskerde mannen uw huis binnen en eisten dat u zou zeggen waar uw zoon was. Deze invallen bleven aanhouden maar toen uw kleinzoon R. (...) 15 jaar werd, dreigden ze ermee hem te ontvoeren. Eind 2009, na een inval, besloot u samen met uw kleinkinderen bij de burens en uw broer te overnachten uit vrees dat zij effectief uw kleinkind zouden meenemen. U hoorde echter van de burens dat zij ook toen nog zijn binnengevallen waarna u besloot de Russische Federatie te verlaten. U reisde naar Europa en vroeg samen met uw kleinkinderen asiel aan in Polen. U wachtte echter het resultaat van uw asielaanvraag niet af en reisde kort nadien door naar België. U vroeg er op 07/01/2010 asiel aan. Op basis van de Dublin II verordening werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen daar Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 20/05/2014 diende u samen met uw kleinkinderen een nieuwe asielaanvraag in België in die op 16/06/2014 door het Commissariaat-generaal in overweging werd genomen. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: de interne paspoorten van u en uw kleinzoon R. (...), de geboorteaktes van K. (...) en M. (...), documenten ter staving dat u voogdij over uw kleinkinderen hebt, de verzekeringsbewijzen en de overlijdensakte van uw schoondochter.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde de personen te vrezen die jarenlang uw huis binnenvielen op zoek naar uw zoon en die ermee dreigden uw kleinkind te ontvoeren. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u zeer vaag bent over de personen en de redenen dat uw zoon wordt gezocht en dat u hierbij vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande de inspanningen die u al dan niet hebt gedaan om hierover meer informatie te verkrijgen. Zo hebt u er geen idee van door wie en waarom uw zoon al die jaren gezocht werd. U kon zelfs niet zeggen of hij door rebellen of door de autoriteiten wordt gezocht wat zeer bevreemdend is gezien de invallen meerdere jaren bleven duren (CGVS p.4-5). Gevraagd welke inspanningen u had gedaan om meer informatie over het doel van die invallen te bekomen, stelde u hiertoe geen inspanningen te hebben gedaan. Gevraagd waarom u niet naar de autoriteiten bent geweest om meer informatie over uw zoon, die de reden van de invallen betrof, te bekomen (eventuele aanvraag van een rijbewijs, een nieuwe registratie of hertrouwd) - sinds het vertrek van uw zoon had u immers niets meer van of over hem gehoord (CGVS p.2-3), stelde u enkel dat u niets kon doen. Waarom u dit niet kon doen, kon u echter niet zeggen (CGVS p.6). U stelde verder ook dat u nooit naar de politie bent gestapt hoewel de invallen meerdere jaren duurden en u niet wist door wie uw zoon feitelijk wordt gezocht (CGVS p.4). Pas na confrontatie met de verklaringen van uw kleinzoon die stelde dat u wel, en dit meerdere malen, naar de politie bent gestapt (CGVS kleinzoon R. (...) p.3-4), gaf u dan weer aan meermaals te zijn geweest maar dat zij niets hadden gedaan (CGVS p.8). Dergelijke vage en ongerijmde verklaringen komen echter weinig overtuigend over gezien u voordien duidelijk aangaf niet naar de autoriteiten noch naar de politie te zijn geweest. Gevraagd waarom u zijn vrienden niet had opgezocht, stelde u vaagweg dat u sommige van zijn vroegere klasgenoten op de markt had aangesproken, maar dat zij u geen informatie over hem konden geven (CGVS p.6). Voordien had u echter verklaard nooit over uw zoon bij zijn vrienden te hebben

nagevraagd (CGVS p.3). Geconfronteerd met uw vroegere verklaring hieromtrent stelde u enkel dat u niets over uw zoon had gehoord (CGVS p.8). Dergelijke incoherentie is echter tekenend voor de weinig overtuigende verklaringen die u aflegde aangaande de inspanningen die u al dan niet hebt gedaan om meer informatie over de invallen en over uw zoon die de oorzaak ervan betreft, te bemachtigen. Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook aangaande ander essentiële aspecten van uw overigens weinig complexe relaas werden tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat gewapende groepen sinds 2008 of 2009 naar uw huis kwamen en naar uw zoon vroegen (DVZ verklaringen 15). Tijdens het CGVS – asielgehoor verklaarde u echter dat de invallen reeds 2 jaar nadat uw zoon in 2004 was vertrokken, waren begonnen (CGVS p.3-4). Geconfronteerd met dit grote tijdsverschil stelde u enkel dat u de jaren op de Dienst Vreemdelingenzaken doorheen had gehaald, maar dat de invallen zeker voor 2009 waren begonnen (CGVS p.9). Dergelijke verklaring is niet afdoende daar toch een redelijk coherent tijds kader van u kan worden verwacht gezien de invallen de enige vervolgingsfeiten zijn die u in uw relaas aanhaalt en bijgevolg de kern van uw vervolgingsvrees vervatten; te meer u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitsloot dat de invallen pas in 2009, het jaar van uw vertrek uit Rusland, waren begonnen.

U stelde verder dat jullie na de laatste inval waarbij jullie (u en de kleinkinderen) aanwezig waren niet meer thuis sliepen en gedurende 2 of 3 weken bij de burens en bij uw broer overnacht hadden. Nadien hadden jullie Rusland verlaten (CGVS p.5, 7). Uw kleinzoon verklaarde echter dat jullie dezelfde dag van de laatste inval, waarbij jullie aanwezig waren, naar het treinstation gingen en zo naar Moskou reisden vanwaar jullie de reis naar Europa verder hadden gezet. Na deze laatste inval zouden jullie niet meer in Tsjetsjenië overnacht hebben (CGVS kleinzoon R. (...) p.5). Geconfronteerd met de verklaringen van uw kleinzoon hieromtrent stelde u enkel dat hij zich vergistte en bleef u bij uw verklaring dat jullie na die inval nog 2-3 weken bij uw broer en de burens hadden overnacht (CGVS p.7). Dergelijke verklaring is echter niet afdoende daar redelijkerwijs kan worden verwacht dat jullie verklaringen betreffende hoelang jullie na de laatste inval (waarbij jullie aanwezig waren), nog in Tsjetsjenië (en Rusland) zijn gebleven overeen zouden komen. Voorts verklaarde uw kleinzoon dat jullie soms in periodes bij de burens en uw broer hadden overnacht om daarna terug thuis te overnachten (CGVS kleinzoon Rasul p.5-6). U stelde echter dat zij nooit ergens anders hadden geslapen voor die bewuste 2-3 weken voor het vertrek uit Rusland waarbij jullie doorlopend bij de burens en bij uw broer hebben overnacht (CGVS p.7). Bijgevolg komen jullie verklaringen zowel betreffende waar jullie naartoe gingen na de laatste inval en de periodes waarin jullie bij de burens en bij uw broer hadden overnacht, niet overeen. Hoewel uw kleinzoon op het moment van de laatste inval pas 16 jaar was, kan niettemin worden verwacht dat jullie verklaringen betreffende het feit hoelang jullie na de laatste inval waarbij jullie aanwezig waren nog in Tsjetsjenië hebben verbleven redelijke overeenkomsten vertonen, wat geenszins het geval is.

Daarnaast verklaarde u dat er op wat geduw en wat getrek na tegen uw oudste kleinkind, nooit geweld tegen jullie is gebruikt tijdens de invallen (CGVS p. 5). Uw oudste kleinkind verklaarde echter dat hij enkele keren tijdens die invallen werd geslagen waaronder met een machinegeweer. Hij kon niet zeggen of u dat effectief heeft gezien, maar wel dat u achteraf de verwondingen moet hebben gezien (CGVS kleinzoon R. (...) p.3). Geconfronteerd met zijn verklaring hieromtrent gaf u enkel een bevestigend antwoord. Gevraagd waarom u bijgevolg voordien had verklaard dat er enkel wat duw – en trekwerk tijdens de invallen was gebeurd, stelde u dat u niet in de m

ogelijkheid was om dat allemaal te zien en dat ze mensen overal gooiden (CGVS p.7). Echter komt het zeer bevreemdend over dat u er geen weet van zou hebben gehad dat uw kleinzoon enkele malen werd geslagen, waaronder met een machine geweer, te meer u volgens hem de verwondingen nadien nog zou hebben gezien.

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in een weinig complex relaas ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat de moord op uw schoondochter in 1998 enige band vertoont met de door u verklaarde vervolgingsvrees die op de vele invallen is gebaseerd. U stelde immers dat u noch uw zoon nadien enig contact hebben gehad of problemen hebben gekend met de familie van het slachtoffer wie u verantwoordelijk acht voor de dood van uw schoondochter. Bovendien kon u zelf niet zeggen of haar dood iets met uw vluchtmotieven had te maken (CGVS p.8-9).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan

kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne paspoorten van u en uw kleinzoon R. (...), de geboorteaktes van K. (...) en M. (...), de verzekeringsbewijzen en de documenten ter staving dat u voogdij over uw kleinkinderen hebt, bevatten enkel persoonlijke gegevens en het bewijs dat u voogdijschap over uw kleinkinderen hebt, maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

De overlijdensakte van uw schoondochter indiceert dat zij in 1998 overleden is wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel roepen verzoekende partijen de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ten slotte voeren verzoekende partijen in een vierde middel de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play-beginsel".

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook het feit dat zij een completer verhaal zouden hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” betekent volgens verzoekende partijen niet dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen duiden er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel

geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen gelet op de vaststelling dat tweede verzoekende partij zeer vaag is over de personen die haar zoon hebben gezocht en de redenen hiertoe en dat zij hierbij vage en incoherente verklaringen aflegt aangaande de inspanningen die zij al dan niet heeft gedaan om hierover meer informatie te verkrijgen, de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat gewapende groepen sinds 2008 of 2009 naar haar huis kwamen en naar haar zoon vroegen en anderzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat de invallen reeds twee jaar nadat haar zoon in 2004 was vertrokken, waren begonnen, de vaststelling dat de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij niet overeenkomen zowel betreffende hoelang zij na de laatste inval nog in Tsjetsjenië (en Rusland) zijn gebleven als betreffende waar zij naartoe gingen na de laatste inval en de periodes waarin zij bij de burens en bij de broer van tweede verzoekende partij hadden overnacht en ten slotte de vaststelling dat het zeer bevreemdend overkomt dat tweede verzoekende partij er geen weet van zou hebben gehad dat haar kleinzoon enkele malen werd geslagen, waaronder met een machinegeweer, te meer zij volgens hem de verwondingen nadien nog zou hebben gezien. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissingen te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die werden afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden. Waar verzoekende partijen nog opmerken dat het feit dat zij een completer verhaal zouden hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat de door tweede verzoekende partij gegeven verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat gewapende groepen sinds 2008 of 2009 naar haar huis kwamen en naar haar zoon vroegen flagrant verschilt met haar latere verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat de invallen reeds twee jaar nadat haar zoon in 2004 was vertrokken, waren begonnen waardoor de door tweede verzoekende partij gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan ook, gelet op dit flagrante verschil, geenszins beschouwd kan worden als zijnde een loutere aanvulling of een meer uitgebreide versie van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.7.1. Verzoekende partijen menen dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat niets wordt onderzocht en dat verwerende partij zich ertoe heeft beperkt tot een eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens en de bewering alsof er tal van tegenstrijdigheden en vaagheden aan de orde zouden zijn. Verzoekende partijen opperen dat verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van hen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Zij menen dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten. Daarnaast vermelden verzoekende partijen nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen. Verzoekende partijen wensen hierna nog aan te kaarten dat er bij verwerende partij, zeker voor wat betreft personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, een vast systeem bestaat om te stellen dat er weliswaar sprake is van illegale arrestaties, ontvoeringen en folteringen, doch dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de betrokkene. Verzoekende partijen wensen met de meeste klem tegen dergelijke werkwijze te protesteren.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een “*eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens*”. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft

plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een eenzijdige interpretatie van gegevens. Verzoekende partijen preciseren overigens niet welke gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partijen dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de aan hen gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissingen dat van verzoekende partijen wordt vereist “*alles te weten*”.

Inzake de opmerking dat verzoekende partijen met de meeste klem tegen de werkwijze van verwerende partij wensen te protesteren, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangereikte feiten en elementen in aanmerking heeft genomen en dat zij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Van de door verzoekende partijen aangehaalde werkwijze is *in casu* geen sprake.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen stellen dat zij blijven bij hun asielrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en erop wijzen dat hen niet ten kwade kan worden geduid dat zij zichzelf in de geschetste omstandigheden niet nog langer in gevaar hebben gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen, meent de Raad evenwel dat nergens uit de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat van verzoekende partijen werd verwacht dat zij zichzelf “in de geschetste omstandigheden” nog langer in gevaar zouden hebben gebracht om meer bewijsstukken of informatie te bekomen. Dergelijke opmerking is dan ook niet dienstig.

2.2.9.1. Verder werpen verzoekende partijen op dat de meeste feiten dateren van jaren geleden en dat in de loop der tijd hun herinneringen hieromtrent vervagen. Daarnaast werd door verwerende partij op geen enkele wijze rekening gehouden met de slechte medische toestand en de geheugenstoornissen van tweede verzoekende partij. Integendeel heeft verwerende partij zich exclusief op de verklaringen van tweede verzoekende partij gebaseerd om de aanvraag van zowel eerste als tweede verzoekende partij af te wijzen. Verzoekende partijen achten het geenszins correct dat de situatie van eerste verzoekende partij zonder enig onderzoek inzake de medische toestand van tweede verzoekende partij beoordeeld werd op basis van de verklaringen van tweede verzoekende partij, waarvan geweten is dat deze lijdt aan dementie en geheugenstoornissen heeft. Met de door eerste verzoekende partij gegeven verklaring werd door verwerende partij geen rekening gehouden. Gelet op de medische problemen van tweede verzoekende partij dient dan ook de grootste voorzichtigheid in acht genomen te worden bij de interpretatie van de verklaringen van tweede verzoekende partij en bij de vergelijking van deze verklaringen met de verklaringen van eerste verzoekende partij. De geheugenstoornissen van tweede verzoekende partij hebben tot gevolg dat zij nu eens het ene en dan eens het andere herinnert. Ter staving van de medische problemen van tweede verzoekende partij voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een medisch attest toe waaruit de slechte medische en psychologische toestand van tweede verzoekende partij zou blijken (bijlage 3). In het medisch attest wordt melding gemaakt van geheugenstoornissen en zelfs dementie. Het is volgens verzoekende partijen duidelijk dat in dergelijke omstandigheden tweede verzoekende partij geenszins in staat is om op een volwaardige manier de gebeurtenissen uit het verleden te schetsen en dat hiermee rekening gehouden dient te worden.

2.2.9.2. Daar waar verzoekende partijen wijzen op het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Dat de vage en incoherente verklaringen van tweede verzoekende partij en de flagrante tegenstrijdigheden zowel tussen de opeenvolgende verklaringen van tweede verzoekende partij als tussen de verklaringen van verzoekende partijen onderling, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde

periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekende partijen op generlei wijze de medische problemen, in het bijzonder de geheugenproblemen, van tweede verzoekende partij aannemelijk maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het medische attest dat verzoekende partijen bijbrengen een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Door verzoekende partijen wordt derhalve geen enkel medisch attest bijgebracht dat aantoonde dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast waardoor zij in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Zelfs de inhoud van voormelde kopie getuigt niet van een dergelijke attestering. Daarnaast stelt de Raad vast dat het gehoor van tweede verzoekende partij op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat, wanneer aan tweede verzoekende partij werd gevraagd haar asielrelaas uiteen te zetten, zij in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Nooit heeft tweede verzoekende partij of haar advocaat melding gemaakt van medische problemen waardoor tweede verzoekende partij zich niet kon concentreren. Het is opvallend dat verzoekende partijen pas voor de eerste maal melding maken van medische problemen in hoofde van tweede verzoekende partij nadat zij geconfronteerd werden met de weigeringsbeslissing van verwerende partij. De beweerd medische malfuncties in hoofde van tweede verzoekende partij zijn dermate ernstig dat geacht mag worden dat tweede verzoekende partij of haar raadsman de *protection officer* hiervan voorafgaand aan het gehoor op de hoogte zou hebben gebracht, *quod non in casu*. De Raad besluit dan ook dat de verklaringen van tweede verzoekende partij wel degelijk vergeleken konden worden met de verklaringen van eerste verzoekende partij.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen opmerken dat zij reeds sedert verschillende jaren in het buitenland hebben verbleven en bij een terugkeer grote problemen zullen ondervinden met de Russische autoriteiten, temeer gezien zij reeds in het verleden problemen hebben gehad met de Russische autoriteiten, wijst de Raad er vooreerst op dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij louter omwille van hun verblijf in het buitenland gedurende verschillende jaren bij een terugkeer naar hun land van herkomst opgepakt en ondervraagd – en misschien zelfs gefolterd en gedood – zullen worden, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft, daar verzoekende partijen geen enkele concrete informatie aanbrengen om hun bewering te staven.

2.2.11. Wat betreft de bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij gevangengenomen dreigt te worden en te worden onderworpen aan mensenrechtenschendingen omwille van haar afkomst en leeftijd, wijst de Raad er vooreerst op dat door verwerende partij uitgebreid werd gemotiveerd waarom de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling: *“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”* Verzoekende partijen beperken zich tot het tegenspreken van deze conclusie van verwerende partij, zonder evenwel enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kunnen aantonen dat deze motivering niet correct zou zijn. Dergelijk verweer volstaat geenszins om desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen. Waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij een risicoprofiel heeft gelet op haar leeftijd, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd,

aangezien deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden, hetgeen verwerende partij ook stelt in haar beslissingen. Zij verwijzen in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Het is volgens hen zo dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het volgens hen duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder. Zij merken op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat hun leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat in het verleden reeds door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was van groepsvervolging, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofde van de asielzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, dat het duidelijk is dat verwerende partij zich niet zomaar exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. Verzoekende partijen besluiten nog het volgende: *“Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekers van foltering, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoekers de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig zou zijn omdat het te vaag zou zijn en verzoekers bepaalde zaken niet weten, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet”*. Verzoekende partijen besluiten dat zij hebben aangetoond dat de huidige situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met onder meer ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waardoor zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico *“op bedreiging”* lopen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stellen dat de situatie er steeds minder veilig is, verwijzen verder naar niet nader gespecificeerde *“jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie”* – daargelaten de overweging dat deze nog actueel zou zijn – en geven te kennen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van

het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 (administratief dossier R. Z., stuk 12, deel 1; administratief dossier T. Z., stuk 10, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Dit wordt bevestigd door de meer recente “COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” van 23 juni 2014 die door verwerende partij werd toegevoegd aan haar nota met opmerkingen. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partijen dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier R. Z., stuk 12; administratief dossier T. Z., stukken 9 en 10) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 juli 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT